

Arrest

nr. 282 964 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft op 1 december 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

Op 17 februari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die

verklaart te heten:

naam: B. B.

voornaam: S. S. O.

geboortedatum: X

geboorteplaats: H.

nationaliteit: Jemen (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Finland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer B. B., S. S. O., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Jemen te zijn, bood zich op 01.12.2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij een origineel paspoort voor met nummer 04320682, afgegeven op 09.04.2011 te Jemen en geldig tot 09.04.2017.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 27.07.2015, 11.10.2018, 04.09.2019 en 12.05.2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in Finland.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 13.01.2022. Hij verklaarde verloofd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat hij niet weet waar zijn verloofde verblijft, ze werkt volgens zijn verklaring in verschillende landen. Hij verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Jemen verliet in augustus 2012 en via Egypte, Onbekende landen en Syrië naar Turkije reisde. De betrokkene verklaarde dat hij Turkije verliet in april 2015 en via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Denemarken en Zweden naar Finland reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij 4 verschillende verzoeken indiende in Finland maar dat zijn verzoeken telkens werden geweigerd. Hij verklaarde dat hij in de periode dat hij in Finland in procedure zat meermaals naar Denemarken, Zweden en Duitsland reisde. Hij verklaarde dat hij nooit lang in die landen verbleef en er nooit een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Finland uiteindelijk verliet in november 2021 en via Zweden, Denemarken en Duitsland naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij in Finland een Belg leerde kennen die hem veel goede dingen vertelde over België. Hij uitte verzet tegen een overdracht omdat ze er de mensenrechten volgens hem niet respecteren.

Op 19.01.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Finse instanties, die op 25.01.2022 met toepassing van artikel 18d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Finland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Finland omdat volgens hem de mensenrechten er niet gerespecteerd worden. We benadrukken dat we enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze bewering te staven en laat na om concrete voorbeelden te beschrijven.

Het blijft bij louter vage verklaringen. Verder merken we op dat betrokkene zich met klachten kan wenden tot de bevoegde Finse instanties en desnoods tot het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De Finse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werd reeds door de Finse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Finland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Finland het beginsel van nonrefoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Finland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Finse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Finland onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Finland "indirect refoulement" impliceert herhalen we dat Finland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgaan dat de Finse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Finland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde maar in dit geval van een overdracht aan Finland blijft de algemene regel staande. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Finse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Finse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Finland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening 604/2013.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Finland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Middels het akkoord van 25.01.2022 hebben de Finse instanties te kennen gegeven dat Finland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht van eiser aan Finland.

De betrokkene zal na zijn overdracht in Finland een nieuw verzoek kunnen indienen.

Het Amnesty International Report 2017/18 (een kopie hiervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier) maakt melding dat wijzigingen in de wet in 2016 betreffende onder andere het recht op gratis legale bijstand en verkorte tijdslimieten voor het indienen van een beroep nog steeds invloed hebben op de rechten van verzoekers van internationale bescherming. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Finland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

We benadrukken verder ook dat het feit dat er betreffende de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Finland op bepaalde onderdelen inderdaad problemen geïdentificeerd kunnen worden niet automatisch impliceren dat deze dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoeker die het kader van Verordening 604/2013 aan Finland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

Het loutere feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Finland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene een goede gezondheid te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Finland zouden verhinderen of dat redenen

van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Finland van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Finland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Finse autoriteiten zullen tenminste 3 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Finland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Finse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Finse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 18 (d) en 20 *iuncto* artikel 3 van de Dublin III verordening tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III verordening), van de artikelen 3, §2, en 17.2 van de Dublin III verordening, van de soevereiniteitsclausule, van de artikelen 51/5 en 6252 (*sic*) van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er een gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht inzake het bepalen van de voor elke asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat waarbij de vrije keuze van de asielzoeker uitgesloten is op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op zich geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat het weliswaar niet kan worden uitgesloten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie belandt die strijdig is met artikel 3 EVRM en dat de lidstaten gehouden zijn dit te onderzoeken maar stelt dat het aan betrokkene is om dit dan op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken;

Terwijl het in casu niet om de vrije keuze of voorkeur gaat van verzoeker. Terwijl immers daarentegen vaststaat dat verzoeker reeds vier verzoeken indiende in Finland, die allemaal afgewezen werd. Terwijl er geen twijfel bestaat over zijn Jemenitische nationaliteit.

Terwijl het dus niet zo is dat verzoeker België louter heeft gekozen uit omdat hij dit land liever heeft, maar uit noodzaak naar hier is gekomen, nu hij in Finland géén bescherming kon krijgen, ondanks vier verzoeken, terwijl het zo is dat in België in principe wel internationale bescherming wordt verleend aan personen die aantonen dat zij de Jemenitische nationaliteit bezitten. Terwijl hij zulke informatie verkreeg via contacten met een Belg in Finland. Deze situatie overstijgt aldus ruimschoots hetgeen de bestreden beslissing benoemt als een "wens" of een "persoonlijke voorkeur".

Terwijl anderzijds de afwijzingen van zijn verzoek in Finland in feite tot gevolg hebben dat hij dat land moet verlaten en moet terugkeren naar Jemen.

Terwijl hij al aangaf dat hij door deze situatie psychische problemen begon te krijgen in Finland, en hiervoor ook geen hulp kreeg.

Terwijl deze opmerkingen en redenen voldoende concreet zijn en aantonen dat hij in geval van terugkeer naar Finland wederom op straat zal belanden, eventueel na een vijfde asielaanvraag.

Tweede onderdeel

Doordat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en onzorgvuldig omdat ze geen rekening houdt met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Terwijl verzoeker geenszins betwist dat de keuze van de verantwoordelijke lidstaat in principe niet bij verzoeker ligt maar wel degelijk bepaald wordt door de genoemde verordening.

Terwijl er in casu echter geenszins kan gesproken worden over een loutere keuze of persoonlijke voorkeur omdat verzoeker duidelijke en concrete motieven heeft ingeroepen die uitstijgen boven het niveau van een loutere persoonlijke voorkeur.

Terwijl hij de zogenaamde "concrete feiten en omstandigheden" heeft aangehaald zoals blijkt uit het eerste onderdeel.

Terwijl het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon;

Terwijl de beslissing zelf niet betwist enerzijds dat verzoeker immers al vier keer internationale bescherming vroeg in Finland en telkens afgewezen werd, alwaar zij immers verwijst naar artikel 18(d), en anderzijds dat hij de Jemenitische nationaliteit bezit. Dat dit dus ook bij een verwijdering het geval zal zijn, zodat verzoeker in Finland opnieuw rechteloos dreigt te worden.

Terwijl het dus voor zich spreekt dat de bestreden beslissing klaarblijkelijk geen rekening houdt met deze feitelijke elementen en stereotiepe gevolgtrekkingen maakt die niet gebaseerd zijn op de feitelijke elementen.

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevat.

Terwijl zij immers zelf bevestigt dat verzoekers aanvragen reeds werden onderzocht en niet gegrond bevonden.

Terwijl zij terecht stelt dat in het algemeen de afwijzing van een verzoek behoort tot de mogelijkheden en aldus geen voldoende voorwaarde is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Terwijl dit echter wel anders ligt, als het in casu gaat om iemand met een Jemenitische nationaliteit waarvan de Belgische asielinstanties wel degelijk weten dat deze personen in België een beschermingsstatuut krijgen — en dus niet afgewezen worden.

Terwijl met name deze feitelijke informatie moet volstaan om een toepassing te maken van de soevereiniteitsbeginsel.

Terwijl de motivering ook op dit vlak minstens stereotiep en onzorgvuldig is en geen blijk geeft van een gedegen onderzoek dat relevant is met betrekking tot het concreet geval, alhoewel dat haar taak is : als een lidstaat vermoedt of kan vermoeden dat er ingeval van terugkeer een schending kan zijn van artikel 3 EVRM, heeft zij wel degelijk een taak, en dit werd meermaals bevestigd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Terwijl de soevereiniteitsclausule inhoudt dat met name het bestuur een autonome beslissing kan en mag nemen zonder hieromtrent enige verantwoording te moeten afleggen,”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 6252 van de Vreemdelingenwet, maar aangezien er geen dergelijke bepaling bestaat gaat de Raad ervan uit dat het om een materiële vergissing gaat. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij voert verder de schending van verschillende bepalingen van de Dublin III verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aan. Zij voert in dat kader aan dat België volgens haar wel degelijk gebruik moet maken van de soevereiniteitsclausule om de hierna vermelde redenen.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat het volgens haar *in casu* niet om haar vrije keuze of voorkeur gaat zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt. De verzoekende partij stelt in essentie dat zij niet anders kan dan in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat een dergelijke aanvraag in Finland al vier keer werd geweigerd en het algemeen geweten is dat een dergelijk verzoek van mensen uit Jemen in België wel wordt goedgekeurd. Verder hebben de afwijzingen van haar verzoek in Finland volgens haar in feite tot gevolg dat zij dat land moet verlaten en moet terugkeren naar Jemen.

De verzoekende partij stelt ook dat zij al aangaf dat zij door deze situatie psychische problemen begon te krijgen in Finland, en hiervoor ook geen hulp kreeg.

Volgens de verzoekende partij heeft zij ook aangetoond dat zij in geval van terugkeer naar Finland wederom op straat zal belanden, eventueel na een vijfde asielaanvraag. Volgens de verzoekende partij zal zij in Finland opnieuw rechteloos dreigen te worden.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat deze feitelijke informatie moet volstaan om een toepassing te maken van de soevereiniteitsbeginsel. Als een lidstaat vermoedt of kan vermoeden dat er in geval van terugkeer een schending kan zijn van artikel 3 van het EVRM, is dit immers volgens de verzoekende partij haar taak.

In essentie stelt de verzoekende partij dat zij van oordeel is dat België volgens haar verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, omdat haar vier aanvragen in Finland al werden geweigerd en volgens haar een dergelijke aanvraag van mensen afkomstig uit Jemen in België wordt goedgekeurd. Het is duidelijk dat de verzoekende partij hiermee natuurlijk niet aannemelijk maakt dat de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Eén van de doelen van de Dublin III verordening, die *in casu* van toepassing is, is om te voorkomen dat verzoekers om internationale bescherming gaan 'shoppen' en op zoek gaan naar het land waar zij de beste kansen hebben. De verzoekende partij lijkt met haar betoog in haar enig middel te willen laten uitschijnen net dit te willen doen. Zij stelt immers in België een verzoek om internationale bescherming te willen indienen omdat haar vier aanvragen in Finland in het verleden reeds werden geweigerd. Volgens de verzoekende partij zal een vijfde aanvraag in Finland ook geweigerd worden en zal zij daardoor op straat belanden of worden teruggestuurd naar haar land van herkomst. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot blote beweringen. Verzoeken om internationale beschermingen worden elk op hun merites onderzocht. Ook al is het erkenningspercentage van bepaalde nationaliteiten hoger dan van andere nationaliteiten, wil zulks nog niet zeggen dat elke aanvraag zal leiden tot het verkrijgen van internationale bescherming. De verzoekende partij maakt geheel niet aannemelijk dat haar situatie zo specifiek is dat niets anders zou kunnen geoordeeld worden dan door het verlenen van een beschermingsstatus. Ook al werden haar vier aanvragen reeds geweigerd door Finland betekent dit niet dat haar aanvragen niet correct werden behandeld en beoordeeld. Met haar vaag betoog maakt de verzoekende partij zulks geheel niet aannemelijk. Waar zij stelt dat zij na een vijfde aanvraag op straat zal belanden, dient wederom vastgesteld te worden dat zij zich beperkt tot een loutere bewering. Op geen enkel moment heeft zij naar aanleiding van haar Dublin gehoor aangegeven dat zij op straat logeerde en geen opvang verkreeg, noch dat zij hiervoor vreesde. Het is pas in haar verzoekschrift dat zij zulks beweert zonder evenwel het minste begin van bewijs aan te brengen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van de Dublin III verordening.

De verzoekende partij stelt dat bij een terugkeer naar Finland artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden omdat zij 'rechteloos' op straat zal belanden, zal moeten terugkeren naar Jemen, en bovendien ondertussen in Finland niet wordt behandeld voor haar psychische problemen die zij door haar situatie begon te krijgen. Opnieuw kan worden herhaald dat de verzoekende partij zich op al deze punten beperkt tot loutere beweringen waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. Ook wat de zogezegde psychische problemen betreft wordt niet het minste begin van bewijs bijgebracht en bovendien brengt de verzoekende partij dit weeral voor het eerst aan in haar verzoekschrift. Naar aanleiding van het Dublin verhoor verklaarde zij expliciet geen gezondheidsproblemen te hebben.

De verzoekende partij beperkt zich in haar enig middel tot loutere verklaringen die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. De loutere niet gestaafde verklaringen van de verzoekende partij dat zij rechteloos is in Finland, indirect refoulement vreest, geen medische zorgen zou krijgen en op straat zou belanden, maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn of dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. De bovenvermelde concrete en uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijven dan ook overeind.

Ook de overige motieven van de bestreden beslissing betwist de verzoekende partij niet *in concreto*.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU